

Peta elegija

Boste li spali še dolgo? kedaj se pokažete hrabri?
Mladci, mar nič vas ni sram, če se sosedje smejo?
Križem roké bi držali brez posla, uživali pôkoj,
zdaj, ko že vojni je hrup vso nam potresel zemljó?
Ščit nadenite sedaj si v borbi proti sovragu,
ako kdo pade zadet, zadnjič ostnik zadegáj!
Čast ino slavo prinese to možu, če se vojskuje
hrabro za deco, za dom, kakor za ljubo ženó.
Prej ali slej ga smrt ugrabi, kot Mojra določi.
Torej na vraga takoj, moško naprej naravnoč!
Dvigni svoj meč in stisni si pod zaslonilo zavetno
nedrije vrlo junak, brž ko zaplete se boj.

Takšen je namreč Umèr, da smrti nihčè se ne ogne,
niti če bil bi mordà prednikov višnjih mu rod.
Često sovražnosti človek uide in kopij rožljanju,
ali doma doleti smrti ga bridki umèn.

Takega ljudstvo ne čisla, nikomur po njem se ne toži;
oni pa smili se vsem, ako se kaj mu zgodi.
Množica pač hrepeni po junaku nedavno zasulem:
delo za drugih deset znal je napraviti sam.

Pripombe. Mladeniči naj se sramujejo pred mejaši, če so ti pogumnejši in se jim rogajo. Slično opominja Homer Iliada IV, 830. Kako je to učinkovalo na rimsko vojsko, razodeva Liv. XXX, 18. — Pesnik izpodbuja borca, naj še ob zadnjem dihu zažene metalno kopje v zoprnika. Victor Hugo pa obsoja tak čin mavrskega huzarja, ki sproži v usmiljenega zmagalca, ko ta nudi ranjencu okrepila (Après la bataille). Zglede vztrajnosti do zadnje minute navaja Homer o Hektorju I l. XXII, 303. Lucan. III, 622 in 706, Sil. Ital. IV, 607 in IX, 512. Sallust. B. C. 61. Flor. I, 18, 17. Vellej. Pat. II, 27. — Moirai, lat. Parcae, boginje usode; doslovno delež, namemba, doletek, namerek, naključba, umèr, umèn; moslimanski kismet se na pr. v perzijsčini imenuje: svetovno kolo, nebesni krog, nebeški kolobar (čèrh), ker je baje naša bodočnost pisana v zvezdah. Grki pa so si predstavljali tri sojenice: Lachesis drži vreteno, Klotho kodeljo na preslici, Atropos reže nit življenja. — Junak, heroj, v izvorniku: hemítheos, polbog. Misli na može izredne moči, telesne ko dušne. Zasloveli so po nenavadnih zaslugah in bili oboževani. Taki so zlasti Perseus, Herkules, Theseus, Iason, Achilles i. dr.

Stane Bračko

Pomlad med polji

Vzduh je prozoren kot svila,
v tla se zajé vsaka sled,
zrela je njivica črna,
zemlja je mehka ko med.

Ozka postala je hiša,
kmetu se sveti obraz. —
Svetli so mladi večeri,
Bog se je vrnil med nas.